USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally, v právní věci žalobkyně: **O. K.,** zastoupené JUDr. Pavlínou Vanickou, advokátkou se sídlem Praha 2, Slezská 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2017, č. j. 4 Az 32/2016 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-1053/ZA-ZA04-LE23-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), neudělil žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí podala žalobu k Městskému soudu v Praze, směřující pouze do hodnocení podmínek pro udělení azylu podle § 14 téhož zákona, tj. azylu z humanitárních důvodů. Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 22. 12. 2017, č. j. 4 Az 32/2016 – 21 (dále jen „napadený rozsudek“).

[2] Při svém rozhodování vyšel městský soud z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 9. 12. 2015. Uvedla, že je ukrajinské národnosti, řeckokatolického vyznání a nikdy nebyla členkou žádné politické strany. Je rozvedená, jeden z bratrů a matka žijí v Užhorodu, kde žila i žalobkyně v letech 2006-2014, kdy odjela do ČR. Dospělý syn pobývá v X. na Ukrajině, druhý bratr, stejně jako její snoubenec, bydlí v Praze. Strýc žije v X. Žalobkyně je zdráva, pouze při ochlazení občas mívá alergii. Má vysokoškolské vzdělání v oboru grafik, designér, učitel. Živila se jako učitelka v uměleckém kroužku, měla vlastní studio, vyráběla suvenýry. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Zemi původu opustila, neboť kvůli válce nemohla prodávat suvenýry turistům a rodiče neměli peníze na hrazení keramického kroužku. Musela proto zavřít dílnu. Nevlastní žádný majetek, materiálně ji podporuje rodina a

snoubenec. Žalobkyně přijela do ČR, kde si chtěla si zlegalizovat pobyt, nostrifikovat své vzdělání, aby mohla učit děti ve škole. Již zde byla asi roku 2012 na návštěvě za bratrem, o udělení mezinárodní ochrany v minulosti nežádala. Při návratu do vlasti se nemá kam vrátit, bydlela v pronajatém bytě. Vzhledem k poměrům na Ukrajině se nemůže uživit v oblasti, kterou vystudovala. Dodala, že zde jsou předpoklady, že konflikt odehrávající se na východě Ukrajiny se rozšíří do dalších oblastí. Jejími důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu jsou v souhrnu snaha o legalizaci pobytu na území ČR, skutečnost, že zde má snoubence, se kterým se připravují na svatbu, snaha a zájem se v ČR umělecky a společensky realizovat, ekonomické problémy ve vlasti, a okolnost, že má české předky.

[3] Městský soud se v souladu s žalobními body zaobíral podmínkami pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, kdy zdůraznil, že žadatel na něj nemá subjektivní právo. Jedná se o otázku správního uvážení a soudní přezkum je možný jen v omezeném rozsahu, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38. Správní úvaha se potom uplatní jen tehdy, jedná-li se o „*případ hodný zvláštního zřetele*“, kdy naplnění neurčitého právního pojmu plně podléhá soudnímu přezkumu. Žalovaný potom svůj závěr, že případ žalobkyně nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, řádně odůvodnil a postupoval přitom zcela v souladu s platnou právní úpravou. Z hlediska příkladů naplňující řečený pojem městský soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55.

[4] Při hodnocení okolností případu žalobkyně městský soud zdůraznil, že sama neuvedla žádný důvod, který by nasvědčoval tomu, že v její věci jde o „*případ hodný zvláštního zřetele*“. Zdůraznil, že horší podmínky na Ukrajině, oproti zemím EU, jsou obecně známou skutečností, o azyl však mohou žádat lidé z celého světa, a nelze proto udržovat tak nízký standard pro aplikaci rozebíraného pojmu, kdy by jej v podstatě automaticky naplnili všichni žadatelé z chudých afrických či asijských států. Pro absenci relevantních argumentů žalobkyně nelze žalovanému vyčítat ani stručnost a paušálnost jeho hodnocení. Městský soud proto žalobu zamítl.

[5] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Její přijatelnost ve smyslu § 104a citovaného zákona spatřuje v tom, že důsledné zhodnocení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany má význam pro široký okruh osob žadatelů pocházejících nejen z oblasti Ukrajiny. Žalovaný však neudělení humanitárního azylu zdůvodnil nepřesvědčivě, vyšel jen z její výpovědi, přičemž městský soud jeho závěry převzal s tím, že nepochybil. Městský soud se stejně jako žalovaný dopustil paušalizace důvodů žádostí o mezinárodní ochranu ze strany osob pocházejících ze zemí s horšími životními podmínkami.

[6] Stěžovatelka namítla, že výsledkem napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného má být vypořádání konkrétních okolností případu a objasnění, zda jimi je naplněn pojem „*případu hodného zvláštního zřetele*“, respektive zdůvodnění proč tomu tak není. Městský soud s odkazem na judikaturu sice sdělil, které skutečnosti mohou obecně rozebíraný pojem naplnit, nicméně stěžovatelkou uváděné důvody posouzeny nebyly, ačkoliv jsou relevantní a podložené dostupnými důkazy. Navrhla proto napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření zhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. Namítl, že městský soud v rozsudku podrobně vysvětlil, proč považuje napadené rozhodnutí za správné, přičemž důvody uváděné stěžovatelkou označil pro účely humanitárního azylu za irelevantní. V dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že podle judikatury (rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 47) poskytnutí azylu neslouží k legalizaci pobytu na území ČR. Navrhl proto kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně ji jako nedůvodnou zamítnout.

[8] Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost* .

[10] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), vyložil, že „[p]*řesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*.“

[11] Z důvodů uváděných stěžovatelkou je patrno, že z Ukrajiny odešla primárně kvůli ekonomickým poměrům a bezpečnostní situaci. V České republice si chce legalizovat pobyt, neboť zde má snoubence, s nímž chystá svatbu, a rovněž by se ráda realizovala umělecky a společensky. V případě návratu do země původu by ekonomicky strádala, přičemž dle jejích slov lze předpokládat rozšíření konfliktu z východu země do dalších oblastí Ukrajiny. Žalovaný měl její případ zhodnotit nedostatečně, přičemž městský soud jeho závěry jen zopakoval. Oba se přitom dopustili při hodnocení paušalizace, aniž by se zabývali jí konkrétně uváděnými důvody pro udělení humanitárního azylu. Právě v potřebě důsledného zhodnocení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany potom stěžovatelka shledává důvod zakládající přijatelnost její stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud však v argumentaci stěžovatelky neidentifikoval žádnou otázku, k níž by považoval za nezbytné se vyjádřit z důvodu nutnosti sjednocování judikatury. Naopak lze odkázat na řadu rozhodnutí zdejšího soudu (některé městský soud v napadeném rozsudku výslovně zmínil), v nichž byly řešeny otázky související s nynějším případem – srov. rozsudky č. j. 3 Azs 12/2003 – 38 (neexistence práva na humanitární azyl), č. j. 5 Azs 37/2003 – 47 (azyl nenahrazuje jiné formy legálního pobytu na území ČR), č. j. 2 Azs 8/2004 – 55 (příklady, kdy jde o „*případy hodné zvláštního zřetele*“), usnesení ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 Azs 101/2017 – 41, a ze dne 17. 5. 2017, č. j. 7 Azs 110/2017 – 18 (bezpečnostní situace na Ukrajině), dále usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j.

5 Azs 6/2010 – 107 (posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností uvedených žadatelem v žádosti, respektive těch, které vyplynou z průběhu správního řízení). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal ani žádné zásadní pochybení v postupu městského soudu (včetně namítaného zopakování závěrů vyslovených žalovaným), které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu shora citovaného rozsudku č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, když mj. v rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, vyslovil, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „*opakovat*“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž panuje-li u přezkumného orgánu shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.

[13] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny rozhodné otázky projednávaného případu, přičemž stěžovatelkou tvrzený důvod přijatelnosti je zcela obecný, postrádající nad to oporu v odůvodnění napadeného rozsudku, respektive rozhodnutí. Nelze proto než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou a dle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu